

LBRIS

We know
books

CHRISTOPHER
PAOLINI

CĂLĂTORI
PE O MARE
DE STELE

CUPRINS

PARTEA I: EXOGENESIS 13

Vise	17
Relicvariu	31
<i>Extenuating Circumstances</i>	52
Agonie	71
Nebunie	79
Țipete și ecouri	100
Numărătoarea inversă	114
Pe ici, pe colo	123
Alegeri	130
*	
Ieșirea I	157

PARTEA A II-A: SUBLIMARE 167

Trezirea	171
<i>Wallfish</i>	190
Presupuneri	214
Joaca de-a războiul	244
Extremis	260
Aproape și departe	271
Figuri și indicații	293
Nu ai unde să te ascunzi	312
Cei binecuvântați	323
<i>Darmstadt</i>	335
Expunere	357
Lecții	383
*	
Ieșirea II	421

PARTEA A III-A: APOCALYPSIS 429

Păcatele trecutului 433

A Caelo Usque ad Centrum 473

Cioburi 481

Teroare 503

Sic Itur ad Astra 518

În întuneric 530

Necesitate 546

Păcatele prezentului 573

*

Ieșirea III 594

PARTEA A IV-A: FIDELITATIS 627

Disonanță 631

Stația Orsted 655

Evadarea! 671

Necesitate II 713

*

Ieșirea IV 732

PARTEA A V-A: MALIGNITATEM 761

Sosirea 765

Necesitate III 781

Integratum 808

Ferro Comitant 837

Astrorum Irae 867

Sub Specie Aeternitatis 902

*

Ieșirea V 923

PARTEA A VI-A: QUIETUS 941

Recunoaștere 945

Unitate 955

Angajamentul 971

*

Ieșirea VI 989

ADDENDUM 995

Apendice I: Spațiu-timp și FTL 997

Apendice II: Lupta cu nave în spațiu 1011

Apendice III: Terminologie 1015

Apendice IV: Cronologie 1039

POSTFAȚĂ ȘI MULȚUMIRI 1042

CAPITOLUL I

* * * * *

VISE

1.

Zeus, uriașul din gaz portocaliu, atârna deasupra orizontului, mare și greoi, aruncând o lumină scăzută, rumenă. În jurul lui strălucea un câmp de stele, luminos pe fondul spațiului negru, în timp ce sub privirea fără pleoape a uriașului se întindea o pustietate gri, presărată cu pietre.

O adunătură mică de clădiri se ridica pe întinderea altfel părăsită. Domuri, tuneluri și spații cu ferestre, un loc singuratic al căldurii și al vieții în mijlocul mediului extraterestru.

În interiorul laboratorului înghesuit al clădirii, Kira se chinuia să extragă secvențiatorul de gene din locul lui din perete. Dispozitivul nu era chiar atât de mare, dar era greu și nu reușea să-l apuce bine.

– La naiba, bombăni ea și își schimbă poziția.

Cea mai mare parte a echipamentului lor avea să rămână pe Adrasteia, luna de mărimea Pământului pe care o cercetaseră în ultimele patru luni. Cea mai mare parte a echipamentului lor, dar nu tot. Secvențiatorul de gene făcea parte din kitul de bază al unui xenobiolog, și unde mergea ea, venea și el. În plus, coloniștii care aveau să ajungă în scurt timp pe *Shakti-Uma-Sati* aveau să aibă modelele mai noi și mai bune, nu cel cumpărat dintr-un buget redus, de dimensiune potrivită pentru călătorii, pe care i-l dăduse compania.

Kira trase din nou. Degetele îi alunecară și rămase fără aer când marginile din metal îi tăiară palma. Îi dădu drumul și, după ce-și examină mâna, observă o dâră subțire de sânge care ieșea din piele.

Se încruntă și lovi cu putere secvențiatorul de gene. Nu o ajută cu nimic. Ținându-și pumnul strâns, se plimbă prin laborator, așteptând ca durerea să se mai calmeze.

În cea mai mare parte a timpului, rezistența dispozitivului nu ar fi deranjat-o. În cea mai mare parte a timpului. Însă azi, teama și oboseala întreceau rațiunea. Aveau să plece de dimineață, să se întoarcă la nava lor de transport, *Fidanza*, care se afla deja pe orbită, în jurul Adrei. Peste doar câteva zile, ea și restul oamenilor din echipa de cercetare de zece persoane aveau să intre în somnul criogenic și, când se trezeau pe *Cygni 61*, după 26 de zile, urmau să meargă fiecare pe drumul lui. Acela avea să fie ultimul moment când urma să îl mai vadă pe Alan pentru... nu știa pentru cât timp. Câteva luni, cel puțin. Dacă aveau ghinion, mai bine de un an.

Kira închise ochii și își lăsă capul pe spate. Oftă și oftatul i se transformă într-un mormăit. Nu conta de câte ori ea și Alan făcuseră deja acest dans, însă nu devenea mai ușor. Ba chiar dimpotrivă, iar ea ura acest lucru.

Se întâlniseră anul anterior pe un asteroid imens, pe care *Lapsang Trading Corp.* avea de gând să-l exploateze. Alan conducea acolo o investigație geologică. Patru zile, atât petrecuseră împreună pe asteroid. Râsul lui Alan și părul lui arămiu și răvășit îi atrăseseră atenția, însă implicarea lui fusese cea care o impresionase pe Kira. Era priceput și nu-și pierdea cumpătul în situații de urgență.

La acel moment, Kira fusese singură de foarte mult timp, așa că era convinsă că nu va mai găsi niciodată pe cineva. Cu toate astea, ca printr-un miracol, Alan intrase în viața ei, iar acum avea pe cineva de care să aibă grijă. Pe cineva care ținea la ea. Continuaseră să vorbească, să-și trimită lungi mesaje holografice, de pe o stea pe alta, și, printr-o combinație de noroc și de manevre birocratice, reușiseră să fie trimiși împreună în aceleași locuri de câteva ori.

Nu era însă îndeajuns, pentru niciunul din ei.

În urmă cu două săptămâni, ceruseră corporației permisiunea să primească aceleași misiuni, fiind un cuplu, dar nu exista nicio garanție că cererea lor avea să fie aprobată. *Lapsang Corp.* se extindea în prea multe zone și avea prea multe proiecte, dar puțini angajați.

Dacă nu avea să le fie aprobată cererea, singurul mod în care puteau să locuiască împreună pe termen lung era să-și schimbe locurile de muncă, înlocuindu-le cu unele care nu necesitau atâtea călătorii. Kira era dispusă să facă asta, ba chiar verificase ofertele cu o săptămână în urmă, dar nu simțea că-i putea cere lui Alan să renunțe pentru ea la cariera lui în companie. Nu încă.

Între timp, tot ce puteau face era să aștepte verdictul corporației. Având în vedere cât de mult dura pentru ca mesajele să ajungă înapoi pe *Alpha Centauri* și cât de încet se mișca departamentul de HR, nu se așteptau la un răspuns mai devreme de sfârșitul lunii următoare. Iar până atunci, atât ea, cât și Alan aveau să fie deja trimiși în direcții diferite.

Era frustrant. Singura consolare a Kirei era Alan. El făcea să merite totul. Nu voia decât să fie cu el, fără să-și facă griji pentru alte nimicuri.

Își aminti de prima oară când el o luase în brațe și ce senzație minunată o străbătuse, caldă, de siguranță. Și se gândi la scrisoarea pe care el i-o scrisese după prima lor întâlnire, la toate lucrurile pline de vulnerabilitate, din suflet, pe care i le spusese. Nimeni nu mai făcuse vreodată un asemenea efort pentru ea... El însă avea mereu timp pentru ea. Mereu se purta frumos, prin gesturi mari și mici, ca de exemplu valiza personalizată pe care i-o făcuse pentru căpșurile din laboratorul ei, înainte de călătoria sa în zona Arcticii.

Amintirile ar fi făcut-o pe Kira să zâmbească, doar că mâna o durea în continuare și nu putea uita ce urma să îi aducă dimineața.

– Haide, nemernicule, spuse ea și se îndreptă spre secvențiatorul de gene, de care trase cu toată forța ei.

Cu un scârțâit de protest, acesta se urni.

În acea noapte, echipa se strânse în cantină ca să sărbătorească finalul misiunii. Kira nu avea chef de sărbătorit, dar tradiția era tradiție. Fie că mergea bine sau nu, încheierea unei expediții era o ocazie care merita marcată.

Își pusese o rochie verde, cu tiv auriu, și petrecuse o oră aranjându-și părul într-o cascadă de bucle în vârful capului. Nu era mare lucru, dar știa că Alan avea să aprecieze efortul. O făcea de fiecare dată.

Avusese dreptate. În clipa în care el o văzu pe coridorul din fața cabinei ei, fața i se luminează și o luă în brațe. Kira își îngropă fruntea în cămașa lui și spuse:

– Știi, nu trebuie să mergem.

– Știi, zise el, dar ar trebui să păstrăm aparențele. Apoi o sărută pe frunte.

Ea îi oferă un zâmbet forțat.

– Bine, ai câștigat.

– Așa te vreau.

Alan îi răspunse la zâmbet și îi aranjă o buclă după ureche.

Kira făcu la fel cu una dintre șuvițele lui. Mereu o uimea cât de deschis la culoare era părul lui în contrast cu pielea sa. Spre deosebire de restul oamenilor, Alan nu era niciodată bronzat, indiferent cât timp petrecea afară sau sub luminile cu spectru complet ale navei spațiale.

– Bine atunci, hai să facem asta, zise ea cu o voce joasă.

Cantina era plină când ajunseră. Ceilalți opt membri ai echipei de cercetare erau înghesuiți în jurul meselor înguste, în boxe se auzea îndrăgitul *scamrock* al lui Yugo, Marie-Élise împărțea căni pline cu puncte din castronul mare de pe dulap, iar Jenan dansa ca și cum ar fi băut deja un litru de alcool. Poate că asta se și întâmplase.

Kira îl strânse pe Alan de talie și încercă să afișeze o expresie fericită. Nu era momentul să se concentreze pe gânduri triste.

Nu era, dar nu se putea abține.

Seppo se îndreptă direct spre ei. Botanistul își prinsese părul într-un coc în vârful capului pentru evenimentul din acea seară, iar asta nu făcea decât să-i accentueze unghiurile feței osoase.

– Patru ore, zise el în timp ce se apropia. Băutura îi sări din cană în timp ce gesticula. Patru ore! Atât mi-a luat să-mi eliberez excavatorul.

– Îmi pare rău, Seppo, zise Alan, părând amuzat. Ți-am spus că nu aveam cum să ajungem acolo mai devreme.

– Aveam nisip în costum. Știi cât de incomod a fost? M-am zgâriat în mai multe locuri. Uite!

Își ridică partea de jos a cămășii, ca să le arate o linie roșie pe pielea de pe abdomen, unde cusătura costumului îl iritase.

– Uite cum facem, zise Kira. O să-ți cumpăr ceva de băut pe *Vyyborg* ca să mă revanșez pentru asta. Ce zici?

Seppo ridică o mână și arată spre ea.

– Asta... ar fi o compensație acceptabilă. Dar gata cu nisipul!

– Gata cu nisipul, încuviință ea.

– Și tu, zise Seppo, în timp ce arată spre Alan. Știi... tu.

După ce botanistul se îndepărtă, Kira îl privi pe Alan.

– Ce a fost asta?

Alan chicoti.

– Habar n-am, dar o să fie ciudat să nu îl mai am prin preajmă.

– Da.

După o rundă de băuturi și conversație, Kira se retrase înapoi în cameră și se rezemă de un perete din colț. Oricât de mult ar fi vrut să nu-l piardă pe Alan din nou, nu voia nici să-și ia rămas-bun de la restul echipei. Cele patru luni petrecute pe Adra îi transformaseră într-o familie. Una ciudată, neobișnuită, dar una la care ținea. Avea s-o doară să îi lase în urmă, și cu cât momentul se apropia, cu atât mai intens Kira își dădea seama cât de mult avea s-o doară.

Mai luă un gură din punctul cu aromă de portocală. Mai trecuse prin asta, Adra nu era prima potențială colonie pe care o trimisese

compania. După șapte ani petrecuți plimbându-se de pe o piatră afurisită pe alta, aproape jumătate din timp în somn criogenic, Kira începuse să simtă o dorință din ce în ce mai puternică pentru... prieteni. Familie. Companie.

Iar acum urma să lase toate astea în urmă. Din nou.

Și Alan simțea la fel. Vedea asta în ochii lui, în timp ce bărbatul se plimba prin cameră, vorbind cu membri ai echipei. Se gândi că poate și ceilalți erau triști, dar ascundeau acest lucru cu băutura, dansul și râsetele care erau prea ascuțite ca să fie sincere în întregime.

Kira bău ce îi mai rămăsese în pahar. Era momentul să îl umple din nou.

Muzica *scamrock* se auzea mai tare decât înainte. Era ceva de la Todash and the Boys, iar solistul urla: „Să evadeeeezi. Și nu e nimic la ușă. Hei, nu e nimic la ușă. Iubito, ce e bătaia aia de la ușă?” Vocea îi ajunsese la un crescendo tremurat, tăios, care lăsa impresia că aveau să-i plesnească corzile vocale.

Kira se desprinsese de perete și urma s-o ia spre castronul cu puncti când îl văzu pe Mendoza, șeful expediției, îndreptându-se spre ea. Pentru el era ușor, doar avea o constituție puternică. Kira se întrebese deseori dacă bărbatul crescuse într-o colonie cu forțe gravitaționale mari, precum Shin-Zar. Mendoza însă negase acest lucru când îl întrebase. Spusese că era de undeva de pe un inel-habitat, de undeva de pe lângă Alpha Centauri. Nu era sigură că-l credea.

– Kira, trebuie să vorbesc cu tine, spuse el, apropiindu-se.

– Ce e?

– Avem o problemă.

– Mereu există câte o problemă, pufni ea.

Mendoza ridică din umeri și își șterse fruntea cu o batistă pe care o scoase dintr-un buzunar al pantalonilor. Fruntea lui reflecta pete strălucitoare de la luminile colorate aranjate de-a lungul tavanului, iar sub brațe avea pete.

– Nu pot să spun că greșești, dar chestia asta trebuie rezolvată. Una dintre dronele din sud nu mai funcționează. Se pare c-a fost afectată de o furtună.

– Și? Trimite una nouă.

– Sunt mult prea departe și nu avem timp să printăm o înlocuire. Ultimul lucru pe care drona l-a detectat a fost un material organic de-a lungul coastei. Trebuie să fie verificat înainte să plecăm.

– Fii serios, chiar vrei să merg acolo mâine? Deja am catalogat fiecare microb de pe Adra.

O astfel de călătorie avea s-o coste dimineța petrecută cu Alan, iar Kira nu avea de gând să renunțe la timpul care le mai rămăsese.

Mendoza o fixă cu o privire ironică.

– Regulile sunt reguli, Kira. Nu putem risca să dea coloniștii peste ceva neplăcut. Ceva precum Năpasta. Nu vrei să ai asta pe conștiință. Chiar nu vrei.

Se duse să-și mai pună niște băutură și-și dădu seama că paharul îi era în continuare gol.

– Iisuse! Trimite-o pe Ivanova. Dronele sunt ale ei și poate să folosească un laborator cu cipuri la fel de bine ca mine. Sunt...

– O să te duci tu, zise Mendoza ferm. La ora șase și nu mai vreau să discutăm despre asta. Cumva, expresia lui se mai îmblânzi. Îmi pare rău, dar ești xenobiologul nostru, iar regulile...

– ...sunt reguli, rosti Kira. Da, da, o s-o fac, dar îți spun că nu merită.

Mendoza o bătu pe umăr.

– Foarte bine, asta sper și eu.

Când plecă, un mesaj apărură în colțul interfeței Kirei.

<Hei, iubire, totul e în regulă? – Alan>

Kira subvocaliză răspunsul și scrisese:

<Da, totul e bine. A apărut doar o sarcină suplimentară, o să-ți povestesc mai târziu. – Kira>

Din partea opusă a camerei, bărbatul îi făcu un semn simpatic, iar Kira râse, deși nu voia asta. Apoi își fixă privirea pe castronul cu puncti și se îndreptă spre el. Avea nevoie disperată de încă un pahar.

Marie-Élise o interceptă lângă castron, mișcându-se cu grația studiată a unei foste dansatoare. Ca de obicei, gura îi era deschisă, de parcă ar fi urmat să se răsfrângă într-un zâmbet strâmb... sau

să arunce niște replici istețe și răutăcioase (iar Kira auzise destule de la ea). Era înaltă, chiar mai înaltă decât Kira cu un cap, datorită tocurilor negre și strălucitoare pe care le printase pentru petrecere.

– O să-mi fie dor de tine, *chérie*, spuse Marie-Élise, care se aplecă și o pupă pe Kira pe obraz.

– Și mie, zise Kira, care simțea cum i se încetșează privirea.

După Alan, Marie-Élise devenise cea mai apropiată prietenă a ei din echipă. Petrecuseră împreună zile lungi pe teren, unde Kira studiase microbii de pe Adrasteia, în timp ce Marie-Élise studiase lacurile, râurile și depozitele de apă ascunse adânc în subteran.

– Hai, înveseleşte-te. O să-mi scrii, da? Vreau să aflu totul despre tine și Alan. Și eu o să-ți scriu. Bine?

– Da, promit.

În restul serii, Kira se strădui să uite viitorul. Dansă cu Marie-Élise. Glumi cu Jenan și se împunse cu Fizel. Pentru a mia oară, îl complimentă pe Yugo pentru felul în care gătea. Făcu skandenberg cu Mendoza și pierdu, apoi cântă un duet groaznic de fals împreună cu Ivanova. Și, de fiecare dată când avu ocazia, își ținu mâna în jurul taliei lui Alan. Chiar și când nu vorbeau și nu se uitau unul la celălalt, îl putea simți, iar atingerea lui o liniștea.

După ce bău destul puncti, Kira se lăsă convinsă de ceilalți să-și scoată concertina. Apoi muzica se opri și toată lumea se adună în jurul ei. Cu Alan lângă ea și Marie-Élise lângă genunchiul său, Kira cântă o colecție de hituri spațiale. Și râseră, dansară și băură. Pentru o clipă, totul fu bine.

3.

Era trecut de miezul nopții și petrecerea era în toi când Alan îi făcu un semn. Kira înțelese și, fără niciun cuvânt, ieșiră din cantină.

Se sprijiniră unul de celălalt în timp ce înaintau prin clădire, atenți să nu-și verse cările cu puncti. Kira nu era obișnuită să vadă coridoarele atât de goale. În mod normal, erau înșesate de ecrane și

de grămezi de mostre, de provizii și de echipamente suplimentare, toate întinse de-a lungul pereților. Totul dispăruse însă acum. În ultima săptămână, ea și restul echipei goliseră locul, pregătindu-se pentru plecare... Dacă n-ar fi fost muzica din urma lor și luminile difuze de urgență de-a lungul podelei, baza ar fi părut abandonată.

Kira tremură și îl trase pe Alan mai aproape. Afară, vântul bătea cu putere, o mișcare stranie, care făcea acoperișul și pereții să scârțâie.

Când ajunseră la ușa grădinii hidroponice, Alan nu atinse butonul de deschidere, ci se uită la ea, cu zâmbetul pe buze.

– Ce e? îl întrebă.

– Nimic. Sunt doar recunoscător că sunt cu tine.

Apoi o sărută rapid pe buze.

Ea se ridică pentru un alt sărut, după ce tot acel puncti îi stârnise o stare aparte, dar el răsă. Se retrase și apăsă pe buton.

Ușa se deschise cu un zgomot puternic.

Aerul cald îi copleși odată cu sunetul apei curgătoare și cu parfumul delicat al plantelor înflorite. Sera hidroponică era locul preferat al Kirei. Îi amintea de acasă, de rândurile lungi de sere în care își petrecuse timpul când era doar un copil pe planeta-colonie Weyland. În timpul expedițiilor lungi, precum cea de pe Adra, procedura standard era să își crească propria mâncare, parțial ca să testeze viabilitatea solului local, parțial ca să micșoreze cantitatea de provizii pe care le transportau. Însă, în cea mai mare parte, o făceau ca să întrerupă monotonia fatală a pachetelor de carne uscată și congelată pe care le trimitea compania.

A doua zi, Seppo avea să scoată plantele și să le pună în incinerator. Niciuna nu avea să supraviețuiască până când veneau coloniștii și nu era o practică bună să lase grămezi de material biologic într-un loc unde se puteau infiltra în mediu într-un mod necontrolat. Totuși, în acea seară, grădina hidroponică era în continuare plină de salată verde, de ridichi, de pătrunjel, de roșii, de dovlecei și de numeroase alte culturi pe care Seppo le experimentase pe Adra.

Dar asta nu era tot. Printre rânduri, Kira văzu șapte ghivece așezate în semicerc. În fiecare se înălța câte o tulpină lungă, subțire, având în vârf câte o floare violetă, delicată, care atârna sub propria greutate. Un ciorchine de stamine cu polen se întindea din fiecare floare, ca niște focuri de artificii, în timp ce stropi albi le decorau gâtul interior, catifelat.

„Constelații de la Miezul Noptii.“ Floarea ei preferată. Tatăl ei le crescuse odată și, chiar și cu talentul lui de horticultor, acestea îi făcuseră probleme. Erau temperamentale, predispuse să zgârie și să ardă, și nu tolerau nici măcar cel mai mic dezechilibru de nutrienți.

– Alan, zise ea, copleșită.

– Mi-am amintit că ai spus cât de mult îți plac, zise el.

– Dar... cum ai reușit să...

– Să le cresc? Alan zâmbi, încântat în mod evident de reacția ei.

Seppo m-a ajutat, avea semințe. Le-am printat și apoi am petrecut ultimele trei săptămâni încercând să le împiedicăm să moară.

– Sunt minunate, zise Kira, care nu încercă să-și ascundă emoția din voce.

El o îmbrățișă.

– Foarte bine, zise el. Voiam să fac ceva special pentru tine înainte să...

„Înainte.“ Cuvântul o arse.

– Mulțumesc, rosti ea.

Se îndepărtă de el ca să examineze florile. Parfumul lor înțepător, foarte dulce, o lovi din plin, declanșând forța uimitoare a nostalgiei din copilărie.

– Mulțumesc, repetă ea, întorcându-se lângă Alan. Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc.

Își lipi buzele de ale lui și, pentru un lung moment, se sărutară.

– Vino aici, zise Alan când se opriră ca să respire.

Trase o pătură termoizolantă de sub unul dintre suporturile pentru cartofi și o întinse sub bolta formată de Constelațiile de la Miezul Noptii.

Se așezară acolo, îmbrățișați, și băură mai departe puncti.

Afară, imensitatea nocivă a lui Zeus încă atârna deasupra capetelor lor, fiind vizibilă prin domul de presiune transparent al grădinii hidroponice. Când ajunseseră pentru prima oară pe Adra, priveliștea gigantului gazos o umpluse pe Kira de teamă. Fiecare instinct din ea țipase că Zeus avea să cadă din cer și să îi strivească. Părea imposibil ca un obiect ceresc atât de mare să rămână suspendat, fără sprijin. Cu timpul însă, se obișnuiră cu priveliștea, iar acum admira măreția uriașului. Nu avea nevoie de nimic în plus ca să atragă privirea.

„Înainte...“ Kira tremură, fără să îi fie frig. Înainte să plece. Înainte ca ea și Alan să fie nevoiți să se despartă. Își folosiseră deja zilele de vacanță, iar compania nu avea să le dea decât câteva zile de pauză când ajungeau pe 61 Cygni.

– Hei, care e problema? întrebă Alan cu o voce înțelegătoare.

– Știi tu.

– Da.

– E din ce în ce mai greu. Credeam c-o să devină mai ușor cu timpul, dar...

Scutură din cap. Adra era a patra misiune în care erau trimiși amândoi și fusese de departe cea mai lungă perioadă petrecută împreună.

– Nu știu când o să te mai văd și... te iubesc, Alan. Faptul că trebuie să ne luăm rămas-bun la fiecare câteva luni e groaznic.

El o privi cu seriozitate, iar ochii lui căprui străluciră în lumina lui Zeus.

– Atunci, hai să nu facem asta.

Înima Kirei începu să bată cu putere, iar timpul păru să se oprească în loc. Se gândise cu groază la acel răspuns de luni întregi. Când își regăsi vocea, întrebă:

– Cum adică?

– Adică, hai să nu mai facem toată treaba asta, cu mutatul dintr-un loc în altul. Nici eu nu mai suport.